

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 79/2013-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. Š., K., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. L. Š., Č., vo veci namietaného porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 Tpo/302/2012 z 20. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2012 doručená sťažnosť R. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tpo/302/2012 z 20. novembra 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Č. (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP/586/OVK-CA-2012. Uznesením vyšetrovateľa z 13. novembra 2012 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona a ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že bol „políciou zadržaný dňa 13. 11. 2012 o 18.30 hod., pričom osobná sloboda mu bola obmedzená dňa 12. 11. 2012 o 18.40 hod.

Dňa 14. 11. 2012 o 14.30 hod. bol doručený Okresnému súdu v Čadci návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Č. č. Pv 1002/12-5 zo dňa 14. 11. 2012 na vzatie do väzby z vyššie uvedených dôvodov.

Dňa 15. 11. 2012 o 10,15 hod. bolo uskutočnené neverejné zasadnutie na Okresnom súde v Čadci pod č. k. 1 Tp 40/2012, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie sudcu pre prípravné konanie, že podľa § 87 ods. 2 Tr. por. s poukazom na § 72 ods. 3 Tr. por. mňa ako obvineného súd neberie do väzby.

Sudca pre prípravné konanie ma prepustil na slobodu z toho dôvodu, že prihliadol na môj ústny ako aj písomný sľub, že sa budem vyvarovať akéhokoľvek protiprávneho konania, že sa budem dostavovať na každé predvolanie polície, prokurátora alebo súdu. Zároveň mi uložil aj určité obmedzenia a to zákaz návštev pohostinstiev za účelom požívania liehovín, zákaz návštevy rodinného domu č... v K..., zákaz styku s poškodenou P. G... a zákaz úmyselne sa ku nej priblížiť na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov s tým, že kontrolu nad týmito obmedzeniami bude vykonávať mediačný a probačný pracovník súdu.

Vzhľadom k tomu, že prokurátor na vyššie uvedenom neverejnom zasadnutí Okresného súdu v Čadci podal sťažnosť proti uzneseniu..., dňa 20. 11. 2012 o 13.00 hod. bol nariadený termín verejného zasadnutia na Krajskom súde...

Krajský súd... na verejnom zasadnutí rozhodol tak, že ma berie do väzby, nakoľko dôvody väzby podľa ust. § 71 ods. 1 Tr. por. sú opodstatnené, pričom som bol aj do ÚVV v Ž. odvedený príslušníkmi PZ vzápätí po jeho rozhodnutí o vzatí do väzby.

Chcem zdôrazniť najmä tú skutočnosť, že počas pobytu na slobode od 15. 11. 2012 od 11.00 hod., kedy Okresný súd Čadca rozhodol uznesením o nevzatí mňa ako obvineného do väzby, do 20. 11. 2012 do 13.00 hod., kedy bolo nariadené verejné zasadnutie na Krajskom súde v Žiline, na ktorom bolo rozhodnuté o vzatí do väzby, čo predstavuje 6 dní, som si svoj písomný sľub plnil. Počas týchto 6 dní som dodržiaval všetky zákazy a obmedzenia, ktoré mi boli uložené sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu v Čadci. Nie je mi zrejmé, z čoho vychádzal KS v Žiline pri svojom rozhodnutí, keď mal vedomosť o tom, že som všetky súdom uložené obmedzenia rešpektoval po dobu 6 dní. Pokiaľ by som chcel vykonávať ďalšiu trestnú činnosť, bol by som tak učinil ihneď po prepustení súdom a nečakal by som na ďalšie trestné konanie.

Mám za to, že Krajský súd v Žiline sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami ako aj dôvodmi väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por. a preto rozhodol o vzatí do väzby nezákonne, nakoľko u mňa ani jeden z dôvodov väzby podľa nižšie citovaného ustanovenia Trestného poriadku neexistuje.

Za podstatné považujem uviesť tú skutočnosť, že skutky, za ktoré som obvinený, sa nestali tak, ako sú uvedené vo vyššie uvedenom uznesení o začatí trestného stíhania súčasne so vznesením obvinenia. Čo sa týka 4. skutku, ktorý sa mi kladie za vinu, tak po tom, čo ma poškodená P. G. chytila za vlasy, tak som sa rozmávol rukami a nechtiac som ju udrel, pričom až potom čo som sa otočil, som prišiel na to, že môj úder smeroval do oblasti tváre pod ľavé oko. Čo sa týka ďalších zranení poškodenej, tieto utrpela dňa 11. 11. 2012 pri tom, ako sa vŕala na ceste z lesa, kde sme opekali s maloletými deťmi. Ohľadom skutkov 1 až 3 chcem uviesť, že tieto si poškodená vymyslela v snahe ma čo najviac poškodiť.“

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta porušenie svojich označených práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že rozhodnutie krajského súdu je „zjavne neodôvodnené alebo arbitrálne“, a z tohto

rozhodnutia vyplýva „jednostrannosť, ktorá zakladá svojvôľu resp. takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, najmä trestného poriadku, ktorá je popretím jeho účelu, podstaty a zmyslu najmä čo do ustanovení týkajúcich sa väzby“.

Okrem toho podľa sťažovateľa boli porušené aj „základné zásady ustanovené Trestným poriadkom a to zásada práva na obhajobu, zásada ústnosti a zásada zistenia náležitého skutkového stavu veci...

Krajský súd mi ako sťažovateľovi odňal základné ústavné právo zúčastniť sa konania pred súdom a byť na ňom riadne vypočutý. Na riadne vypočutie majú súdy povinnosť obvinenému vytvoriť patričný priestor, čo sa však pri mojom prejednaní väzby pred Krajským súdom v Žiline nestalo.“

Na podporu svojich argumentov uvádza sťažovateľ aj judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva a tvrdí, že dôvody jeho väzby „sú nezákonné, nakoľko nie je naplnená ani jedna podmienka v zmysle ust. § 71 ods. 1 Tr. por. Z týchto dôvodov je zrejmé, že bolo porušené moje základné ústavné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR v spojení s čl. 5 ods. 1 Dohovoru... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo R. Š... na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy SR, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. 1 Tpo/302/2012-15 zo dňa 20. 11. 2012 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline č. 1 Tpo/302/2012-15 zo dňa 20. 11. 2012.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania... vo výške 323,50 €... na účet právneho zástupcu JUDr. L. Š... do 3 dní od právoplatnosti nálezU Ústavného súdu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, III. ÚS 68/07).

Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza tiež z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Do jeho právomoci v konaní podľa

čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie všeobecne záväzných právnych predpisov orgánmi verejnej moci s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo preskúmanie ústavnej konformity sťažnosťou napádaného uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tpo/302/2012 z 20. novembra 2012, teda či nie je rozhodnutie krajského súdu arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, a tiež posúdenie ďalších námietok sťažovateľa, ktoré predniesol v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, a to najmä to, či v konaní pred krajským súdom mohlo byť alebo bolo zasiahnuté do jeho označených práv (napr. práva na obhajobu, práva byť v konaní pred krajským súdom riadne verejne vypočutý, neexistencia jedného zo zákonných dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku a podobne). Na ten účel si ústavný súd vyžiadal aj trestný spis Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 40/2012.

V úvode treba predovšetkým uviesť, že sťažnosťou napádané uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Tpo/302/2012 z 20. novembra 2012 týkajúce sa väzby sťažovateľa nie je v žiadnej príčinnej súvislosti s obsahom označených práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta.

1. Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv zaručených ústavou a dohovorom, pretože podľa jeho názoru krajský súd mu *„odňal základné ústavné právo zúčastniť sa konania pred súdom a byť na ňom riadne vypočutý“*.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že tvrdenie sťažovateľa sa nezakladá na pravde a jeho námietka je vymyslená, teda je zjavne neopodstatnená a nedôvodná, pretože pred krajským súdom sa konalo 20. novembra 2012 o 13.00 h verejné zasadnutie za osobnej účasti sťažovateľa a aj jeho obhajcu. Tieto skutočnosti vyplývajú zo zápisnice krajského súdu o verejnom zasadnutí (č. 1. 13 a 14), ktorú podpísal predseda senátu krajského súdu a ktorú sťažovateľ nijakým spôsobom nespochybnil.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Č. navrhla na verejnom zasadnutí zrušiť uznesenie okresného súdu, pretože u sťažovateľa je *„daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c)“* Trestného poriadku.

Na tomto verejnom zasadnutí obhajca sťažovateľa v úvode predložil predsedovi senátu splnomocnenie z 19. novembra 2012 na zastupovanie sťažovateľa a v rámci svojho vyjadrenia k veci uviedol: *„... navrhujem zamietnuť sťažnosť, uznesenie okresného súdu považujem za správne a zákonné.“*

Takisto sťažovateľ v rámci vypočutia predsedom senátu krajského súdu uviedol: *„... navrhujem zamietnuť sťažnosť prokurátora. Je mi to všetko veľmi ľúto a sľubujem, že sa už nikdy ničoho podobného nedopostím.“*

Sťažovateľ sa teda mal možnosť vyjadriť k dôvodnosti väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a vzneseným obvineniam priamo pred senátom krajského súdu (na verejnom zasadnutí 20. novembra 2012) a obhajoba neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti svedčiacie o tom, že by mu v tomto konaní bolo upierané jeho právo zaujať stanovisko k veci, robiť procesné návrhy či navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy v sťažovateľov prospech. Takisto sťažovateľ bol už predtým osobne vypočutý aj sudcom pre prípravné konanie okresného súdu (15. november 2012).

Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel ústavný súd k názoru, že v priebehu konania bola procesná záruka spočívajúca v jeho možnosti byť osobne prítomný v konaní pred súdom a osobne sa k veci vyjadriť rešpektovaná. Sťažovateľovi v posudzovanom prípade neodňali všeobecné súdy možnosť predložiť mu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa ku všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti.

Ústavný súd preto jeho sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľ videl porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru jednak v arbitrárnosti rozhodnutia krajského súdu a tiež v nesprávnej aplikácii ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa väzby sťažovateľa, v ktorom je vyjadrená „*zásada práva na obhajobu, zásada ústnosti a zásada zistenia náležitého skutkového stavu veci*“.

Ústavný súd konštatuje, že preskúmal námietky sťažovateľa a aj táto časť sťažnosti je zjavne neopodstatnená. Ústavný súd z rozhodnutia krajského súdu zistil, že krajský súd na verejnom zasadnutí konanom 20. novembra 2012 rozhodol tak, že zrušil uznesenie okresného súdu z 15. novembra 2012 sp. zn. 1 Tpo/40/2012 (o nevzatí sťažovateľa do väzby) a následne z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zobral sťažovateľa do väzby. Súčasne zamietol žiadosť sťažovateľa o nahradenie väzby jeho písomným sľubom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol:

„Výrok o nevzatí obvineného R. Š. do väzby však nezodpovedá stavu veci a zákonu...

Na základe doposiaľ zadovážených dôkazov, najmä priznania sa obvineného (tak pri jeho výsluchu vykonanom 13. 11. 2012 príslušným vyšetrovateľom, ako i pred sudcom pre prípravné konanie), výpovede svedkyne poškodenej P. G. (bývalej družky obvineného) možno v tomto štádiu konania považovať trestné stíhanie obvineného R. Š. za dôvodné.

Krajský súd rovnako ako sudca pre prípravné konanie dospel k záveru, že v danom prípade sú kumulatívne splnené tak materiálne podmienky (t. j. skutkové okolnosti vzatia do väzby - § 71 ods. 1 Tr. por. a existencia niektorého z väzobných dôvodov taxatívne uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ Tr. por.), ako i formálne podmienky (t. j. vznesenie obvinenia vrátane jeho oznámenia obvinenému a včasné podanie návrhu na vzatie obvineného do väzby) pre vzatie obvineného... do väzby.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom nadriadený súd konštatuje, že u obvineného je v tomto štádiu konania nepochybne daný dôvod preventívnej väzby. Z odpisu registra trestov je zistiteľné, že obvinený má doposiaľ 3 záznamy (v dvoch prípadoch bol súdne postihnutý, pričom v jednom z nich platí fikcia neodsúdenia). Nielen z odpisu registra trestov, ale i z návrhu prokurátora na vzatie obvineného do väzby vyplýva, že menovaný obvinený bol za obdobné konanie už raz stíhaný, ale na základe uznesenia prokurátorky Okresnej prokuratúry Č. sp. zn. Pv 457/09 zo 16. 10. 2009 bol podľa § 220

ods. 1 Tr. por. bol schválený zmier medzi obvineným a poškodenou Elenou Hančinovou a konanie bolo voči obvinenému zastavené. Z obsahu predmetného vyšetrovacieho spisu (č. l. 119) tiež vyplýva, že uznesením OO PZ K., ČVS: ORP-1734/KK-CA-2010 bola podľa § 197 ods. 1 písm. a) Tr. por. vec trestného oznámenia Bc. P. G. (poškodená v predmetnom trestnom konaní) odovzdaná Obvodnému úradu - odbor všeobecnej a vnútornej správy v Č. na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Z vyjadrenia poškodenej P. G. vyplýva, že obvinený sa mal stíhaného protiprávneho konania dopúšťať pod vplyvom alkoholu (podľa zápisu o dychovej skúške mal obvinený v čase obmedzenia osobnej slobody 1,06 mg/l (miligramy alkoholu na liter vydychovaného vzduchu). Skutočnosť, že obvinený požíva alkohol vo väčšom množstve, než je primerané, možno vyvodiť aj z jeho sľubu urobeného pred sudcom pre prípravné konanie, že skutočne prestane požívať liehoviny.

V prípade hodnotenia osoby obvineného R. Š. je dôvodné konštatovať, že ide o osobu, ktorá má sklon k páchaniu násilnej trestnej činnosti - k špeciálnej recidíve, a to najmä vo vzťahu k osobám ženského pohlavia. V danom prípade je dôvodne podozrivý z páchania násilnej trestnej činnosti vo vzťahu k bývalej družke, teda k osobe, ktorú bolo možné tak v minulosti, ako i v súčasnosti považovať za osobu blízku. Obvinený sa mal stíhanej trestnej činnosti s gradujúcou agresivitou dopúšťať v priebehu dlhšieho časového obdobia (od septembra 2010).

Po zohľadnení všetkých vyššie uvedených skutočností nadriadený súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je namieste nahradiť väzbu žiadnym z procesných prostriedkov uvedených v ustanoveniach § 80 a § 81 Tr. por., pretože obvinený je recidivistom, ktorý už dostal možnosť zmeniť sa a neobmedzene užívať svoju osobnú slobodu. Súčasné trestné stíhanie je dôkazom toho, že obvinený túto možnosť ignoruje.

Okresný súd pochybil, keď všetky zo spisu vyplývajúce skutočnosti nehodnotil komplexne v ich súhrne. I keď to z neprimerane stručného, vágneho a nesprávne koncipovaného i formulovaného uznesenia sudcu pre prípravné konanie výslovne nevyplýva- súd prvého stupňa na jednej strane síce považoval vyššie uvedené okolnosti za konkrétne skutočnosti odôvodňujúce existenciu vyššie uvedeného dôvodu väzby, na strane druhej však bez akéhokoľvek (racionálneho) zdôvodnenia považoval za dostatočné pri vzatí do úvahy tých istých okolností nahradenie väzby obvineného R. Š. prijatím sľubu,

nariadením dohľadu probačného a mediačného úradníka spolu so súbežným uložením primeraných obmedzení a povinností obvinenému.

Nadriadený súd dospel k záveru, že kriminálna minulosť obvineného v spojení s charakterom stíhanej trestnej činnosti znemožňujú nahradenie väzby obvineným navrhovaným na to slúžiacim procesným prostriedkom - jeho písomným sľubom...“

Ústavný súd po preskúmaní uvedeného uznesenia dospel k záveru, že existenciu zákonného dôvodu väzby tzv. „preventívnej“ väzby senát krajského súdu odôvodnil zrozumiteľne vychádzajúc z konkrétnych faktov, pričom jeho právne závery neodporujú zásadám právnej a formálnej logiky a nevykazujú znaky zjavnej jednostrannosti, arbitrárnosti, ako to tvrdil sťažovateľ.

Na druhej strane, konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení (konaniami vo veci samej, pokiaľ ide o vinu obvinenej osoby) a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy ani porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo/302/2012 z 20. novembra 2012, preto jeho sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Zákonnosť prípravného konania z hľadiska rešpektovania sťažovateľovho práva na obhajobu ústavný súd bližšie neskúmal, pretože ho sťažovateľ riadne neoznačil a neodôvodnil. Táto otázka ani nemôže byť predmetom sťažnosti pred ústavným súdom (napádajúcej iba väzobné rozhodnutie), keďže princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy mu bráni rozhodovať vo veciach, v ktorých sa fyzická osoba alebo právnická osoba môže ochrany základného práva alebo slobody účinne domáhať pred všeobecnými súdmi. V danom prípade môže totiž sťažovateľ v prípade podania obžaloby právne účinným

spôsobom namietať nezákonný priebeh prípravného konania vrátane porušenia jeho práva na obhajobu podľa ustanovení Trestného poriadku priamo v konaní pred všeobecným súdom.

Okrem toho sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je nijakým spôsobom odôvodnená (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), hoci je toto základné právo premietnuté v petite sťažnosti (§ 20 ods. 3 citovaného zákona) a vo vzťahu k označenému právu podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, nie je možné zo sťažnosti bližšie vyvodit', ktoré konkrétne ustanovenie tohto článku uvedené pod písm. a) až f) malo byť podľa sťažovateľa porušené.

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti mohol odmietnuť vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2013